

Ot Yiyen Kaplan

– Serdar102 · 16 Temmuz 2012

Genç kaplan kafesinde, demir parmaklıklar ardında, sinirli ve hızlı adımlarla gidip geliyordu. Nedense bugün yüreğini sanki dikenli tel halatıyla sıkıyorlardı. Bu kafese kapatıldığından beri güneş birçok kereler doğup batmıştı. Bir aylık ya vardı ya yoktu. Ormanda gezintiye çıktığı gün avcılar yakalayıp bu hayvanat bahçesine satmışlardı. Daha o zamanlar boyu irice bir kedi boyu kadardı. Zamanla gelişip güçlendi. Kafesi dar değildi, ama o burada yaşamak istemiyordu. Özgür olmak, adını bile unutmaya başladığı, hayali gözlerinin önünden gitmeyen ormana kavuşmak, hayatına kendisi yön vermek istiyordu. İnsanlar akın akın geliyorlar, kafesin önünde durup dakikalarca, hayranlık dolu bakışlarla kendisini seyrediyorlardı.

O akşamüstü ziyaretçilerin azaldığı zamanda bakıcı kafesi temizleyip, yıkadı. Akşam yemeği olarak yarım koyunu kafesin içine bıraktı. Kapıyı kilitleti, gitti. Bakıcısı kapıyı kilitleyip giderken, genç kaplanın beyninde bir şimşek çaktı. Kilidin yuvasına oturuşu ve anahtarın çevrilirken çıkardığı ses alışılmışın dışındaydı. Oldukça hassas kulakları onu yanıltmıyorsa, kapı tam olarak kilitlememişti. Kafese bırakılan eti yedikten sonra, her zamanki voltalarına başladı. Ziyaretçiler tekrar çoğalmaya başladılar. İnsanlar, akşam yemeklerini yemişler, eğlenmek, dinlenmek için parklara, bahçelere gidiyorlardı. Genç kaplanın yüreğini saran sıkıntı gitmiş, gitmiş kilidin anahtar deliğinde sıkışmış kalmıştı. Gece yarısı, biraz da şansı yardım ederse, kafesten kaçıp ormanına, özgürlüğüne koşmayı deneyecekti.

Hava iyice kararmış, vakit gece yarısını geçeli çok olmuştu. Görünürde kimseler yoktu. Genç kaplan güçlü pençeleriyle kapıya hızla asıldı. Tam olarak kilitlememiş kapı açılıverdi. Kafesten süratle dışarı fırladı. Sağ yola saptı. Bu yol ilerdeki ağaçlıkta son buluyordu. Kafeste gidip gelmek, dışarıda koşmaya benzemiyordu. Oldukça yorulmuştu. Durup dinlendikten sonra hayvanat bahçesi duvarından atladı. Ormana doğru koşarak karanlıklarda kayboldu.

Genç kaplan dağlar, tepeler aştı, soğuk sulardan içti. Üç gün üç gece sonra, sabah güneş doğarken, daha çok küçükken yakalanıp götürüldüğü büyük ormana vardı. Özgürdü artık, içi içine sığmıyordu. Neşeli neşeli yürürken karnının acıktığını hissetti. Kaçtığından beri heyecandan üç gündür bir şey yememişti. Sadece su içmişti. Kafeste sabah akşam bakıcısı et getirirdi. Avcılar yakalamadan önce annesi beslerdi. Fakat bu uçsuz bucaksız ormanda yaşam çok farklıydı. Şimdi ne annesi vardı, ne bakıcısı vardı. Kafesten kaçmadan önce düşünemediği bir şeydi bu: Ne ile karnını doyuracaktı?

Böyle düşünüp yürürken, ilerdeki otlukta bir geyik gördü. Geyik, arada sırada etrafına bakınıp tekrar ot yemeğe başlıyordu. Geyik, aniden koşmaya başladı. Aynı anda yan taraftaki çalılıktan iki kaplan fırladı. Biraz sonra geyiğin önüne iki kaplan daha çıkınca geyik dört yandan sarılmıştı. Belli kaplanlar geyiği yakalamak için tuzak kurmuşlardı. En iyi savunma hücumdu. Cesur geyik, son bir gayretle ileri atıldı.

Kendisine en yakın kaplana sivri boynuzlarıyla müthiş bir kesme vurdu. Kaplan kanlar içinde sırtüstü yuvarlandı. Hafif yana döndü. Önündeki ikinci kaplana da aynı şekilde vurmak istedi. Fakat tutturamadı. Peşinden gelen diğer kaplanlar da yetişmişti. Geyik, ne kadar kuvvetli olursa olsun, üç tane kaplanla baş etmesi olanaksızdı. Kaplanlar, güçlü pençeleriyle vurarak geyiği yere yuvarladılar ve öldürüp yediler. Daha sonra çekilip gittiler.

Genç kaplan, olduğu yerde donmuş kalmıştı. İnanılmaz gözlerle bakıyordu. Gördüğü bir vahşetti. Fakat orman kanunları böyleydi. Zayıf daha kuvvetliye yem oluyordu.“ Demek ki ” dedi, “ kaplanlar böyle karınlarını doyuruyorlarmış. Ben de kaplan olduğuma göre benim de canlıları avlayıp yemem lazım. Ben karnımı doyurmak için diğer hayvanları öldüremem. Kimse beni öldürmeye alıştırmadı. Öldürmeyi bilmiyorum ve öldürmenin gerekliliğine inanmıyorum. Geyik ot yiyerek besleniyordu. Gücü kuvveti yerindeydi. Ot yiyen hayvanlar güçlü oluyormuş. Başka çarem yok, ya aç kalacağım ya da ot yiyeceğim. Varsın “ kaplan ot yer mi “ varsın “ ot yiyen kaplan olur mu “ desinler.

Aradan bir ay geçti. Ot yiyen kaplan ormanda aradığı huzuru bir türlü bulamadı. Kaplanlar onu aralarına kabul etmişlerdi ama ormandaki yaşam ot yiyen kaplana ters geliyordu. Neden geyik, karaca, tavşan gördüklerinde aniden saldırganlaşıyorlardı. Onlar öldürmek için programlanmışlardı, yaşamak için öldürmek zorundaydılar. Bu tarafta bir kaplan ot yiyerek yaşıyordu, bunu da düşünmek lazımdı.

Ot yiyen kaplan bir gün ormanda gezerken karşısına bir tavşan çıktı. Tavşanın kendisini görüp de kaçmamasına şaşırıldı. Hayret, tavşan üstüne doğru geliyordu. Kenara çekilmek istedi, çekilemedi. Ayakları tutulmuştu. Tavşan, ot yiyen kaplana çarpıp sırtüstü düştü. Daha sonra yattığı yerden doğrulup onun yüzünü elledi, yanaklarını okşadı. “ Sen ot yiyen kaplan mısın? “ diye sordu. Ot yiyen kaplan gık diyemedi. Dili damağına yapışmıştı.

Tavşan:

“ Tabii canım, sen ot yiyen kaplansın. Ağzın öteki kaplanlar gibi kan kokmuyor. Bak ot yiyen, şöhretin kulağıma kadar geldi. Sen ormana alışamazsın, hayvanat bahçesine dönmelisin. Duyduğuma göre, kaplanlar senin gözlerinin önünde bazı hayvanları öldürüp, seni de öldürmeye alıştırmak isterlermiş. Eğer öldürmeye alışamazsan kaplanlar seni öldürürler. Sen beni dinle ve çek git buralardan “ dedikten sonra yürüyüp gitmek isterken az ilerdeki bir çukura düştü. Ot yiyen kaplan tavşanı çukurdan çıkardı ve onun yüzüne dikkatle bakınca göz çukurlarının boş olduğunu gördü. Gözleri yoktu bu tavşanın. Kör bir tavşan diye geçirdi içinden. Onu sırtına bindirdi ve yuvasına götürüp bıraktı.

Ertesi gün kör tavşanı yuvasında ölü olarak bulan ot yiyen kaplan gözyaşlarını tutamadı. Şimdiye kadar kör tavşana dokunmayan kaplanlar onu ot yiyen kaplanın sırtında giderken görünce kıskanmışlar ve öldürmüşlerdi. Ot yiyen kaplanın yüreği nefretle doldu. Bu kadarı da fazlaydı artık. Ne istemişlerdi garip

bir tavşandan. Son sürat koşarak kaplanların arasına dalan ot yiyen kaplan otuzdan fazla kaplana rest çekti.

“ Kör tavşanı öldürmek kolay, sıkıysa gelin beni de öldürün. “

Kaplanların beklediği buydu zaten. Ot yiyen kaplanı çileden çıkarıp üstlerine saldırtacaklar sonra parça parça edeceklerdi. Evdeki hesap her zaman çarşıya uymazdı. Aniden ortalık karardı ve şiddetli bir yağmur başladı. Şimşekler çakıyor, yıldırımlar düşüyordu. Kaplanlar sağa - sola kaçıştılar ama ot yiyen kaplan kaçmadı. Sırılsıklam oluncaya kadar bekledi. Yarım saat sonra yağmur dindi. Güneş açtı, ortalık aydınlandı. Ot yiyen kaplan gece yarısına kadar oralarda gezindi. Gelen giden olmadığını görünce beklemekten bıkip uzaklaştı gitti. Orman işi buraya kadardı. O, şimdi hayvanat bahçesine dönmeye kararlıydı.

Birkaç gün sonra sabaha karşı bakıcısı onu kafesin önünde beklerken buldu. Ot yiyen kaplan biraz sonra kafese girecek ve bakıcısı kapıyı üstüne kilitlerken, “ Kilit yeni değişti, bir daha kaçma numarasına kalkışamazsın, çünkü artık imkânsız “ demesine karşılık, içinden “ Yuvam burası, ben kafes kaplanıyım. Hem istesem de ormana gidemem. Bana göre değilmiş orası “ dedi.

İki ay sonra kafesine dişi bir kaplan getirilince yüreği kıvançla doldu genç kaplanın. Eş oldular birbirlerine ve kaynaşıverdiler. Gün döndü, günler döndü, zaman geçti ve iki tane yavruları oldu. Neşelendi, mutlandı, huzur doldu yüreği ve genç kaplan artık kafesinde, demir parmaklıklar ardında sakin ve yavaş adımlarla gidip geliyordu.

Yazan: Serdar Yıldırım